

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل رویکرد سعدی در رهایی انسان از درد و رنج

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ثوراله نوروزی داودخانی - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

سعدی چون روانشناس اجتماعی و با تأمل در روح و روان جامعه، همواره تلاش می نماید با برجسته سازی امور خوب و نیک و طرد کردن امور بد، پایه های یک جامعه سالم و آرمانی خود را بنا نهد و اغلب با امور و پدیده های عالم مواجهه ایجابی دارد و با مثبت نشان دادن و ارزشمند دانستن خدمت به خلق، بر آن است که اعضای جامعه بویژه حاکمان قدرت را به سوی خدمت رسانی به خلق تشویق نماید و بدین سان بخشی از آلام و دردهای بشری را درمان کند و جهت رهایی انسانها از درد و رنج، از یک سوی، همپاری و همدردی انسانها به همنوعشان را به یاری می طلبد و از سوی دیگر با استفاده از گفتمان های مختلف اخلاقی، دینی، عقلانی و برجسته کردن امور نیک، تلاش می کند بسترهای لازم را جهت ایجاد یک جامعه سالم و متوازن فراهم کند و در مناسبات اجتماعی و ارتباط افراد با یکدیگر یک پیوند سالم و متعادل و توأم با عشق و مهرورزی به همدیگر برقرار کرده، از رهگذر آن، آسایش و آرامش روحی را به جامعه بر گرداند و در یک نگاه ساختاری و جامع به شعر و نثر سعدی، می توان گفت: سعدی با پدیده درد و رنج، مواجهه اخلاقی و انسانی دارد و درد و رنج مطرح شده در شعر او، متعلق به کل جامعه انسانی است و به قشر یا جامعه خاصی تعلق ندارد، بلکه مربوط به کل انسانهایی است که چون عضو یک پیکره انسانی با هم در ارتباطند.

کلمات کلیدی:

سعدی، درد و رنج، شعر فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/729049>

